

Courtney Miller Santo
Het familiehuis

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Voor mijn negenentwintig neven en nichten, die het om de een of andere reden voor elkaar krijgen de minst gelijksoortige en meest gelijksoortige groep mensen te zijn die ik ken. Dank je wel dat jullie me hebben geleerd dat chaos schitterend kan zijn en dat een feest pas een feest is als er minstens vijfentwintig mensen komen en alle aardappelpuree schoon op gaat.

Eerste verhaal

LIZZIE

1993: Old Silver Beach, Massachusetts

Als enige kind van een enig kind had Lizzie Linwood nooit veel nagedacht over neven en nichten. Voordat ze haar eerste zomer in Massachusetts had doorgebracht waren neven en nichten een abstract begrip, net als Turks fruit, waarover ze nadat ze er eerder dat jaar iets over had gelezen had geconcludeerd dat het een lekkernij is die de kinderen van vorsten en vorstinnen eten. Ze pakte vanaf de achterbank een handje druiven uit het bakje dat haar moeder tussen de twee voorstoelen had geklemd. Volgens de nieuwe man van haar moeder had ze nu tientallen neven en nichten, en ontelbaar veel achterneven en –nichten. Ze keek naar Jim, die het nachtelijke deel van de reis voor zijn rekening had genomen en nu zat te slapen, met zijn hoofd tegen het zijraam en zijn knieën tegen het dashboard. Als hij sliep zag hij er anders uit: minder rimpeltjes rond ogen en mond.

‘Niet te veel eten, hoor,’ zei haar moeder. ‘Jims familie staat zo meteen met een feestmaal met gebakken schelpdieren klaar.’

Lizzie negeerde haar moeder en pakte nog wat druiven. ‘Is het nog ver?’

‘Hou eens op met die vraag.’ Haar moeder pakte het stuur anders vast. De auto was vrij nieuw, uitgekozen vanwege de weinige kilometers, maar er rammelde

iets, waardoor het meeste van wat ze sinds ze de dag ervoor uit Memphis waren vertrokken hadden gezegd, boven de herrie uit geschreeuwd had moeten worden. ‘Duurt het nog langer dan een uur?’ Lizzie stak haar nagel onder de schil van de laatste druif en pelde hem. ‘Ga maar lezen.’

‘Denk je dat ze aardig zijn?’ Van alle nieuwe familieleden die Jim had opgesomd was Lizzie het meest geïnteresseerd in twee nichten die heel onwaarschijnlijk in dezelfde maand en hetzelfde jaar als zij waren geboren.

‘Wie?’ Haar moeder leunde naar voren over het stuur en tuurde met half samengeknepen oogleden naar een verkeersbord.

‘Die twee nichten.’ Lizzie wilde er verder niet op ingaan. Ze was bang dat het ongeluk zou brengen als ze te veel zou vragen.

‘Elyse en Isobel? Ik neem aan dat iedereen even aardig is. Net als Jim.’

Lizzie zuchtte. Ze begon zich na bijna twintig uur op de achterbank een beetje opgesloten te voelen. Ze pakte het derde deel van *Narnia*, rekte zich uit, plaatste haar kousenvoeten tegen het raam en gebruikte haar voetbal als kussen om zich precies in de juiste leeshouding te nestelen. De inleiding over Eustaas zat haar dwars. Ze had zo gehoopt dat alle delen voornamelijk over Lucy zouden gaan, maar in plaats daarvan gingen hele

bladzijden over dat pedante neefje. Ze liet het boek tegen haar borst zakken en keek naar Jim. Hij had tijdens de eerste uren in de auto proberen uit te leggen hoe zijn familie in elkaar stak door zijn broers, hun vrouwen, de tantes, ooms, neven en nichten op te noemen, die allemaal bloedverwanten waren van een vrouw die veel te oud was om nog in leven te kunnen zijn en die duizenden kilometers ver weg in een olijfgaard woonde. Ze vertrouwde niet wat haar moeder over die nichten zei en wilde Jim wakker maken om naar hen te vragen, maar het lukte haar niet om de juiste vraag te formuleren.

Het was ook allemaal te veel en te snel. Jim was er kort na kerst ineens geweest, en tegen de tijd dat Lizzie groep vier had afgemaakt was hij getrouwd met haar moeder en had hij hen uit het huis van haar grootmoeder weggehaald, waar ze altijd hadden gewoond, en naar een grote boerderij meegenomen die zo nieuw was dat het er nog naar verf en zaagsel stonk toen ze erin trokken. Niet dat ze hem niet aardig vond. Ze vond hem wel aardig, maar ze was bang dat Jim zich in het bijzijn van zijn familie anders zou gaan gedragen. Tot dusverre voelde ze zich bij hem in de buurt net zoals die keer dat ze met haar klas op schoolreisje was geweest naar een werkplaats waar gitaren werden gemaakt en haar juf maar bleef schreeuwen dat ze hun handen in hun zakken moesten houden en niets mochten aan-

raken. Haar stiefvader had zijn handen altijd in zijn zakken als zij in de buurt was.

De auto minderde vaart terwijl ze de snelweg verlieten. Jim schraapte zijn keel en ging rechtop zitten. Lizzie sloot haar ogen en deed of ze sliep. Ze voelde dat hij naar haar keek, en toen ze onder haar wimpers vandaan gluurde zag ze hem haar moeders hand pakken. 'Het wordt heerlijk,' zei hij.

'We zijn zo lang met zijn tweetjes geweest,' zei haar moeder. 'En daarvoor was ik alleen met mijn moeder.' 'Familie gaat niet over aantallen mensen.'

Haar stiefvader praatte verder, met een echte mannenstem: laag en moeilijk te verstaan. Ze liet haar ogen dichtvallen, de oogleden als gewichtjes op haar ogen. Lizzie haalde zich in het donker de namaakhaai voor de geest die Jim haar een paar maanden eerder voor haar verjaardag had gegeven. In eerste instantie was hij zo groot als haar hand, maar na drie dagen in een plastic zwembadje in hun nieuwe tuin had het wezen bijna dezelfde afmetingen als Lizzie. Namaakfamilie. Haar ogen vlogen open toen de auto langzamer ging rijden om een bocht te nemen en van het gladde asfalt van de weg een pad met steentjes opreed. In slaap vallen voelde als tijdreizen. Een moment daarvoor had ze nog een uur gehad om zich voor te bereiden op de ontmoeting, en nu had ze ineens nog maar een paar seconden. 'Iedereen staat buiten,' zei haar moeder, die het rem-

pedaal wat verder induwde zodat de auto nog langzamer ging rijden. ‘Wat zijn het veel mensen.’

‘Dat zijn ze nog niet eens allemaal,’ zei Jim, die zijn raampje opendraaide en naar buiten leunde om naar de groep mensen te zwaaien die zich voor het grote huis had verzameld.

‘Maar het zijn er wel genoeg.’ Haar moeder reed de oprit voor het huis op, kwam tot stilstand en zette de motor af. Lizzie keek toe hoe ze uitstapten. Jim sloeg zijn arm om de schouders van haar moeder, die voordat hij tijd had om haar voor te stellen werd opgeslokt door de omhelzingen en zoenen van de zes volwassenden die op hun aankomst hadden staan wachten.

Lizzie trok haar tennisschoenen aan en keek naar de kinderen. Sommigen waren te jong om te kunnen lopen en werden gedragen door hun ouders. Ze opende het portier het verst weg van de chaos en stapte uit. Ze bestudeerde de zwerm lichamen, op zoek naar iemand van ongeveer het jaar waarin zij was geboren, bezorgd dat leeftijd niet het enige criterium zou zijn dat nodig was om aardig gevonden te worden door haar nieuwe neven en nichten. Jim had haar op het hart gedrukt dat ze het verschrikkelijk leuk vonden haar te leren kennen, maar Lizzie wist hoe volwassenen waren tegen kinderen: ze begrepen niet dat kinderen, net als volwassenen, niet zomaar met iedereen kunnen opschieten. Ze probeerde de aandacht van haar moeder te vangen zon-

der haar te hoeven roepen, en net toen ze het portier sloot, voelde ze een hand in de hare glijden.

‘Kom je? Als we nu vertrekken, hoeven we niet te helpen alles naar het strand te sjouwen.’

De hand was klam, en Lizzie voelde toen ze hem vastpakte de korte, rafelige nagels en de velletjes rond de nagelriemen. Een tweede meisje sloeg haar arm om Lizzies middel.

‘We moeten ons even gedeisd houden, tot de kust weer veilig is.’

Lizzie probeerde, terwijl ze met de twee meisjes achter de auto langs kroop en vervolgens langs de bosjes de tuin inrende, te bepalen wie wie was. Het eerste meisje, met de klamme handen, had een air van zelfvertrouwen die niet bij haar leeftijd paste. Ze had een rode bril op, die constant van haar neus gleed omdat er zulke zware glazen in zaten. Het andere meisje was ronder en zachter, met grote ogen en een perfecte huid.

‘Rennen,’ zei het meisje met de bril.

Het tweetal stoof weg en Lizzie, die altijd snel was geweest, volgde de meisjes op de voet. Even later minderden ze vaart, en ze keken over hun schouder. Het kleinere meisje, met een pony die zo lang was dat hij voor haar ogen hing, bood Lizzie een kleverige kauwgombal aan, die ze uit een zak in haar zomerjurk viste, en ze stelde zich voor als Elyse. ‘Hou je van kauwgom?’ ‘Iedereen houdt van kauwgom,’ zei het andere meisje,

van wie Lizzie aannam dat het dan Isobel moest zijn. 'Ik ben vergeten tegen mijn moeder te zeggen dat we weggingen,' zei Lizzie.

'Dat kan haar niet schelen.' Elyse trok haar jurk recht en streek haar haar glad. 'Jij bent toch ook acht? Dat is de leeftijd dat je zonder een volwassene naar het strand mag.'

Lizzie stak de kauwgombal in haar mond; hij smaakte naar marshmallow. Ze mocht thuis geen kauwgom. Ze blies er een grote bel van en toen die knapte knikte ze instemmend terwijl ze zich verwonderde over het feit dat haar nieuwe nichtjes op blote voeten liepen. Elyse en Isobel kletsten aan een stuk door tijdens de wandeling van vier of vijf straten naar het strand. Ze maakten elkaars zinnen af, en om de zo veel zinnen riepen ze na een ritmische klik-klak-stompbeweging: 'Dat bedoel ik nou.' Ze probeerden Lizzie tijdens de wandeling de beweging aan te leren. Met hen samen zijn voelde vertrouwd, en een huivering van spanning trok door haar heen, net zoals wanneer haar moeder een verhaaltje begon met: 'Lang, lang geleden...'

'Daar wonen meneer en mevrouw Robinson, die houden niet van kinderen,' zei Elyse terwijl ze de bakstenen voorgevel van een huis passeerden.

'Vorig jaar hebben ze mijn broer bij de politie aangegeven,' zei Isobel. 'Omdat hij door hun tuin had gelopen.'